

TISKOVÁ ZPRÁVA č. 109/25

V Lucemburku dne 4. září 2025

Rozsudek Soudního dvora ve věci C-305/22 | C. J. (Výkon trestu v návaznosti na EZR)

Justiční orgán nemůže odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu a sám zajistit výkon trestu bez souhlasu státu, který tento rozkaz vydal

Bez tohoto souhlasu může vystavující stát evropský zatýkací rozkaz ponechat v platnosti a sám vykonat trest na svém vlastním území

Evropský zatýkací rozkaz je zjednodušeným soudním řízením upraveným unijními právními předpisy¹, které umožňují zatčení osoby v členském státě, v němž se nachází, a její předání do členského státu, který vydal zatýkací rozkaz, aby v něm byla stíhána nebo aby v něm vykonala trest, ke kterému byla odsouzena. V této oblasti jsou zásady vzájemné důvěry a vzájemného uznávání základem justiční spolupráce v trestních věcech a zakotvují důležité pravidlo: členské státy jsou povinny vykonat každý evropský zatýkací rozkaz. K nevykonání takového rozkazu tedy může dojít pouze výjimečně. V tomto rozsudku Soudní dvůr vysvětluje, proč je nevykonání evropského zatýkacího rozkazu za účelem výkonu trestu ve státě, v němž má trvalé bydliště osoba, na kterou se vztahuje, platné pouze tehdy, pokud vykonávající justiční orgán dodrží podmínky a postup související s uznáním odsuzujícího rozsudku a s převzetím výkonu uvedeného trestu, jak je stanoveno v jiných unijních právních předpisech.

V roce 2017 odvolací soud v Bukurešti uložil rumunskému občanovi rozsudkem trest odnětí svobody, který nabyl právní moci dne 10. listopadu 2020. Dne 25. listopadu 2020 vydal uvedený soud na tuto osobu evropský zatýkací rozkaz za účelem výkonu tohoto odsuzujícího rozsudku. Dne 29. prosince 2020 byla tato osoba zatčena v Itálii. Italské justiční orgány však odmítly předat dotčenou osobu rumunským orgánům. Tyto orgány se naproti tomu rozhodly uznat odsuzující rozsudek odvolacího soudu v Bukurešti a vykonat trest v Itálii. Měly totiž za to, že se tak zvýší vyhlídky na resocializaci odsouzeného, který má legální a skutečný pobyt v Itálii. Navíc italské justiční orgány započítaly z původní délky trestu doby odnětí svobody, které již byly vykonány v Itálii, a uložily odsouzenému trest domácího vězení se současným odkladem. Rumunské justiční orgány nesouhlasí ani s uznáním odsuzujícího rozsudku, ani s jeho výkonem v Itálii. Trvají na tom, že evropský zatýkací rozkaz vydaný na rumunského občana je stále platný. Podle rumunských orgánů proto musí být tato osoba předána a její trest musí být vykonán v Rumunsku, a nikoli v Itálii.

Odvolací soud v Bukurešti, kterému byl spor předložen, se rozhodl Soudnímu dvoru položit zejména otázku, zda odmítnutí předat osobu, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz za účelem výkonu trestu odnětí svobody, vyžaduje, aby vystavující stát souhlasil s výkonem trestu v jiném členském státě. Kromě toho si klade otázku, zda si v případě, že vystavující stát neudělil souhlas s tímto převzetím výkonu v souladu se zvláštními pravidly vyplývajícími z unijních právních předpisů v dané oblasti², zachovává právo na výkon trestu, a tedy na zachování evropského zatýkacího rozkazu.

Soudní dvůr ve svém rozsudku nejprve připomíná, že evropský zatýkací rozkaz je založen na zásadě vzájemné důvěry a odmítnutí výkonu je výjimkou, která musí být vždy vykládána restriktivně.

Justiční orgány členského státu, který odmítne vykonat evropský zatýkací rozkaz proto, aby byl odsuzující rozsudek vykonán na území téhož státu, tedy musí získat souhlas orgánů vystavujícího členského státu s převzetím výkonu

trestu uloženého v tomto posledně uvedeném státě. Tento souhlas zahrnuje postoupení odsuzujícího rozsudku, vydaného vystavujícím členským státem, vykonávajícímu členskému státu spolu s osvědčením. Bez tohoto souhlasu nejsou splněny podmínky pro převzetí výkonu a dotyčná osoba musí být předána. Cíl spočívající ve zvýšení vyhlídek na resocializaci, kterou argumentují italské orgány, totiž není absolutní a musí být uveden do souladu se základním pravidlem, podle kterého členské státy musí vykonat každý evropský zatýkácí rozkaz.

Vzhledem k různým funkcím trestu ve společnosti mohou orgány členského státu, v němž byla osoba odsouzena k trestu odnětí svobody, legitimně uplatnit jim vlastní aspekty trestní politiky, aby odůvodnily, že uložený trest bude vykonán na jeho území, a odmítnout tak postoupení odsuzujícího rozsudku a osvědčení za účelem jeho výkonu v jiném členském státě. V každém případě, pokud byl výkon evropského zatýkácího rozkazu odmítnut v rozporu se základními podmínkami a s postupem stanoveným unijními právními předpisy, zůstává tento evropský zatýkácí rozkaz v platnosti a vystavující stát si zachovává právo vykonat uložený trest na svém území.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění rozsudku, a případně jeho shrnutí](#) jsou zveřejněny na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Traian Moga ☎ (+352) 4303 3732.

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106.

Zůstaňte ve spojení!

¹ [Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV](#) ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy.

² [Rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV](#) ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii.